

INFRĂȚIREA ROMÂNĂSCĂ

Organul central al «Ligii Apărării Naționale Creștine»

CUPRINSUL :

I. C. Cătuneanu: Jidovimea nu ne scapă din vedere.
Ion Zelea-Codreanu: Episcop creștin trecut în rândurile Iudaismului.

Dimitrie Popescu: Scrisoare deschisă dlui profesor universitar A. C. Cuza.

I. Mircescu „Nor“: Evreii din România nu sunt supuși români, nu sunt minoritate etnică, nici rămășiță etnică.

I. S. Someșan: Pământul Făgăduinții.

G. Făcăoaru: Armata noastră.

Glasuri din tânăra generație: Păcatele noastre, de *Studentul Clujan*; De ce Moșii noștri au ajuns cerșetori, sau cine a devastat pădurile românești, de *Gheorghe I. Popescu*; ... Și c toamnă, de *I. C.*

Emil Dandea: Intr'o chestie personală.

Din străduințele noastre de reorganizare: Circulara dlui *George A. Costea*,

«Infrățirea Românească»: Inițiative laudabile.

Informațiuni: Interne și externe.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei

„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Jidovimea nu ne scapă din vedere

Nu este vorba de prada bogată dintre Nistru și Tisa, fixată de Jidanii, cari însoțeau pe Wilson la Paris în 1919, când, lucrând pentru neamul lor, au împins pe Președintele american să impună încetățenirea în bloc a conșăngenilor lor din România întregită.

Am denunțat în alte articole planul iudaic de a transforma patria noastră într'o adevărată Palestină, indicând, ca semne indubitabile ale acestei politici un sistem de măsuri, puse în aplicare, ducând toate împreună către aceiași țintă.

Reamintim câteva din ele:

1. Incetățenirea impusă din afară prin tratatele de pace din 1919.

2. Imigrarea crescândă dinspre Nord și Răsărit, organizată perfid ca o invazie pe nesimțite, spre a face la noi un teritoriu de colonizare jidovească, cum de altfel se execută același plan și în sudul Rusiei.

3. Intimidarea guvernelor noastre prin amenințări de intervenție la Liga Națiunilor, așa în cât să nu aibă curajul a scoate din țară nici acei venetici semiți, pe cari conform tratatelor de pace îi putem trimite de unde au venit.

4. Boicotarea României de finanța internațională, toată jidovească, spre a nu obține un împrumut de refacere în condiții compatibile cu strălucitul viitor economic și suveranitatea statului român.

5. Specularea valutei noastre prăbușite, pentru ca Jidovimea să ne acapareze orașele, cumpărând pe nimic casele autohtonilor, cum au și făcut.

Adăugiți la aceste măsuri puse în aplicare, și politica de neîntreruptă ofensivă pornită contra forței noastre fizice și morale, prin răspândirea alcoolismului la sate, prin literatura cosmopolită și pornografică, prin propaganda subversivă și dușmanoasă ce duce *anumita* presă, completamente aservită intereselor jidovești, contra autorității și bunului nume al statului român; și veți înțelege, Domnilor cititori, că sistemul iudaic de subjugare a României este nu numai bine conceput, dar și intrat adânc în faza executării.

Am denunțat în repețite rânduri această acțiune de cucerire. Nu mai revenim.

Este vorba acum de o întreprindere mai limitată. Totuș faptul rămâne caracteristic, desvâluind de sigur grija întemeiată a Jidanilor de pretutindeni, dar și trezirea sufletului românesc înaintea pericolului.

Față de strămtăoarea în care am încăput, fiind amenințați de cotropirea iudacă, s'ar părea că poporul român a pierdut orice nădejde de îndreptare. Depresiunea morală ar rezulta atât din faptul că L. A. N. C. la alegerile din Iulie 1927 nu a obținut nici un mandat, după-ce cu un an înainte își trimisese în Cameră 10 deputați; cât și din împrejurarea că partidul, care se intitulăză național-liberal, a recunoscut oficial forța politică a Jidovilor, făcând cartel electoral cu U. E. R., prin care au pătruns în Parlament 8 Jidani.

Totuși aparențele înșală.

Ori câtă diplomație ar face guvernele noastre în chestiunea jidovească, ori câte asigurări ar da, și la ori-câte concesiuni vătămătoare ar consimți numai și numai spre a obține bunăvoința cercurilor financiare din streinătate, aproape toate jidovești; un fapt nu se poate suprima din seria realităților: sufletul românesc încătușat, prigonit în alegeri spre a nu manifesta, se trezește tot mai conștient și mai hotărât înaintea marelui probleme, pusă cu acuitatea unei *suferințe naționale*.

Acest suflet nu trebuie căutat, bine înțeles, nici în cluburile politice, unde mișună profitorii vieții noastre publice; nici în cercurile oamenilor de afaceri, pentru cari banul nu are miros; nici în societatea ariviștilor, cari simt o urgentă nevoie de reclama *anumitei* presei, spre a se impune ca factori indispensabili în lupta politică.

Adevăratul suflet românesc, sufocat în vălmășagul suspect al indivizilor mai sus arătați, arde domol, dar fără puțința de a fi stins, în stratele largi ale poporului de la țară, care astăzi suferă în tăcere de pe urma Jidanilor și a politicienilor; el înflăcărează fineretul de pe băncile liceelor și universităților, pentrucă acolo se simt precis și pu-

ternic adevăratele proporții ale chestiunii jidovești în țara mărită.

Oricine se gândește la viitor, e stăpânit de întrebarea: cum va fi ziua de mâine, când simțirea instinctivă de astăzi, a celor ce vor fi intrat în luptă pentru existență, se va fi verificat prin amara experiență, că fiii locuitorilor de baștină nu mai pot trăi în propria lor țară, pentrucă toate locurile sunt ocupate ori dominate de Semitul parazit?

Această perspectivă împinge de pe acum la luptă fineretul autohton, îngreunând în același timp executarea planului de colonizare și instăpânire iudaică în țara noastră. Este firesc să se ciocnească două voințe puternice: a neamului, care luptând pentru ogorul strămoșesc a rezistat, s'a ridicat, și s'a întregit; și voința neamului parazit, care fără să fi sacrificat nimic pentru acest pământ dintre Nistru și Tisa, lucrează prin mijloace perfide spre a se instala în casa națiunii române.

Jidanii de pretutindeni, prin conducătorii lor politici și financiari, înțelegând că apărarea contra lor crește neincetat, ca un indiciu de vitalitate și conștiință românească, caută a ne adormi vigilența, a ne amorți energia prin metoda străveche a arginților lui Juda.

Iată, într'adevăr un fapt caracteristic, cuprins în următoarea informație, luată din revista „Weltkamff“ din Sept. 1927, din care fapt rezultă că Jidovimea nu ne scapă din vedere:

Citim următoarele:

„Există în Berlin—Charlottenburg, Knesebeckstrasse 8/9 o organizație jidovească „American Joint Distribution Committee“. Conducători sunt Dr. Bernard Kahn și David Schweitzer, casier este Teodor Hersch. Această întreprindere, care stă în legătură cu toate băncile jidovești internaționale, primește prin mijlocirea marilor bănci din Berlin sume considerabile din America de Nord, pe lună mai multe sute de mii mărci=aur, cari în mod continuu sunt trimise mai cu seamă în România (tot la locuri jidovești). În aceste zile s'a știut că expedierile de bani în România au crescut. În această operație întreprinderea jidovească din Berlin se folosește de bănci germane.

Această întreprindere are însărcinarea să împartă banii veniți din America. În ce scop sunt utilizate sumele de către primitori, nu se poate bineînțeles stabili cu acte, dar nu încapere nici o îndoială că servesc la combaterea antisemitismului, deoarece întreprinderea jidovească nici cel puțin de formă nu face comerț. De altfel Jidanii din Knesebeckstrasse țin corespondența lor numai în limba engleză“.

Informația de mai sus este prețioasă și caracteristică. Desvâluie grija Jidovimei față de o Românie tot mai antisemită; deci și meritul nostru de a ne

fi deșteptat în fața primejdiei. Faptul nu se mai poate contesta. Ceia ce îi va urma, ca inexorabile consecințe, va isorvi din adâncul simț politic, de care poporul român a dat dovadă ori de câte ori s'a găsit în primejdie de moarte.)

I. C. CĂTUNEANU

¹⁾ Amintesc celor cari găesc exagerată expresia din text, cuvântul lui Vasile Conta „dacă nu vom lupta contra elementului jidoves, vom pieri ca națiune“, care cuvânt este astăzi mai justificat ca ori când, pentrucă stăm subtrăja neroziei politice, că nu trebuie să ne mai ocupăm de Jidani, de vreme ce Constituanta din 1923 a rezolvit chestiunea!

Episcop Creștin trecut în rândurile Iudaismului

Mai acum doi ani întreaga presă creștină din apus a făcut mare caz de faptul, că un oarecare păstor protestant dintr'un oraș din Statele Unite, s'a pretat — desigur pus la cale de Francmasoneria înverșunată dușmană lui Hristos — să meargă la o sinagogă și să iee cuvântul. Prin însuși faptul acesta el preconiza o apropiere, o împăcare între Creștinism și Iudaism. Adică o conciliere între creațiune și distrugere, între lumină și întuneric, între adevăr și minciună, între miel și lup, între om și șarpe, între foc sfânt și apă spurcată, între sfințenie și spurcaciune, între Dumnezeu și Satan! Această încercare a păstorului — pretins creștin — a fost înfierată cu leșgimă îndârjire, ca o trecere în rândurile Iudaismului, ca o trădare a lui Hristos, față de dușmanii Lui înverșunați. O trecere din rândurile apărătoare a lui Hristos, în rândurile oștilor Satanei. Noi credem însă, că putea fi și o simplă rățăcire, cu atât mai mult, cu cât era vorba de un „păstor“ — de un preot. „Preoți“ nu pot avea decât ortodocșii și catolicii. Ceilalți toți, cu sutele lor de secte, prin însuși „protestantismul“ și „raționalismul“ lor, au rățăcit demult drumul adevărului, care duce spre mântuire. Ei nu stau în rânduri disciplinate în luptă pentru Hristos-Dumnezeu, ci rățăcesc în mod jalnic pe cărări întunecoase, amenințați de prăpastie. Mereu se respiră și mereu se întreabă, oare unde o fi Lumina Adevărului.

Dacă așadar unii dintre ei ajung la sărbătorirea Sămbetei, iar un „păstor“ oarecare ajunge în sinagogă și vorbește acolo, acestea nu pot fi taxate decât ca „rățăciri“. Rățăciri jalnice, dar firești!

Nu totașa de domol, de iertător, de indulgent putem privi lucrurile, când ar fi vorba de un „preot creștin“, și

mai puțin când ar fi vorba de un „arhieru al lui Hristos“, un *Episcop!* Atunci ar fi cu adevărat o „trecere“, o *dezertare* din rândurile strânse ale oștii lui Hristos, în rândurile Iudaismului dușman, în rândurile oștilor lui *Satan!* Și vânzarea ar fi cu atât mai grozavă, mai sinistră, mai fioroasă, cu cât gradul vânzătorului ar fi mai mare. Intre ficăloșia dezertării unui „soldat“ și aceia a unui „general“ e cel puțin atâta deosebire câtă este între gradul de soldat și cel de general!

Am zis „ar fi?“ Vai, trebuie să schimb: Este! Da! Ni-a fost dat nouă Românilor blăstăm și rușinea să avem un „Episcop trecut în rândurile Iudaismului!“ Sperați poate, că e o pasiune, o exagerare a mea? Pasiune? N'am văzut niciodată în viață pe — pentru noi, fostul — Episcop, despre care îndurerat și amărât trebuie să scriu. Exagerare? Exagerarea rușinei nu-i plăcută nimănui!

Dar să cităm faptul în toată grozăvia lui: În ziarul „Viitorul“ No. 5899 de Sămbătă, 22 Octombrie 1927, la pagina 3, în colțul din dreapta, cetesc notița următoare:

„In ziua de Iom Kipur P. S. Episcop Gherontie al Tomisului a asistat la slujba religioasă ce s'a ținut la templul israelit din strada Rosefi. Rabinul Schachter și cantorul Repcinski au oficiat un requim (sic) pentru odihna sufletelor regilor Carol și Ferdinand, făcându-se apoi un tedeum pentru Regele Mihai, Inalta Regență și P. S. Episcop al Tomisului.

„Cu acest prilej d. Pincuș Schapira, președintele comunității, a rostit o cuvântare arătând însemnătatea zilei de Iom Kipur și încheie mulțumind P. S. Episcop Gherontie pentru atențiunea de a fi participat la această solemnitate.

„P. S. Episcop Gherontie arată cu citate din limba ebraică după Biblie, însemnătatea zilei ce se prăznuiește. Felicită apoi pe d. Schapira pentru modul cum știe să țină în jurul bisericii (numește sinagoga biserică, adică la înălțimea bisericii creștine, și deopotrivă! Nota Aut.) pe toți coreligionarii săi și în încheiere demonstrează că numai prin religie se poate menține *patriotismul* (care? Nota Aut.) tuturor fiilor unei țări. (Ce priincios o fi fiind talmudul, cu dogma „Tob șebe goim harog“ — chiar pe cel mai bun dintre creștini ucide-l!, — pentru patriotismul românesc! Nota Aut.)

Să recapitulăm. Vrea să zică P. S. — e un alt cuvânt, care începe cu litera S. și care i se potrivește de-a-cum înainte — Episcop (pentru noi fostul) Gherontie „a asistat la slujba religioasă“ cu prilejul sărbătorii Jidovilor de „Iom Kipur“! N'a fost să viziteze de curiozitate sinagoga, s'au la vreo întrunire laică oarecare — și nici atunci un creștin adevărat n'are ce căuta în havra jidovească! — ci a asistat direct la slujba religioasă. Cu acel prilej a fost desigur încântat să se facă un „Te-Deum“ pentru persoana sa, între alții. În sfârșit n'a asistat numai pasiv la toate acestea, ci a luat parte directă la serviciu, la serbare — ca un haham (învățat), chiar ca un mare rabi (învățător) — căci a luat cuvântul propovăduind și învățând norodul jidovilor adunați, „cu citate din limba ebraică“ despre „însemnătatea zilei ce se prăznuiește!“

Ziarul liberal „Viitorul“ nu ni spune măcar în resumat savanta predică a marelui rabi Gherontie. Deaceia sunt silit să spun eu pe scurt, după serioși autori creștini, ce însemnează sărbătoarea Jidovilor — așa li se zice în textul Sfintei Evanghelii — numită Iom Kipur. Este sărbătoarea reconcilierii, adică „a împăcării“. Vedem, nu a iertării, ci a „împăcării“. Adică între Dumnezeu și Israel pot să intervină din când în când neînțelegeri, certuri, sfezi reciproce, ca între două părți egale în valoare, Strul și Dumnezeu! Vorba Grecului „ena mu ke ena su“ (una mie și una lui)! Pentru aceste incidente neplăcute este fixată ziua Iom Kipur, în care „se împacă“ lucrurile în fiecare an. *Și anume atunci se face o împăcare pe toată linia: Și cu Dumnezeu și cu Satan!* Jidanul și-a zis în totdeauna, că e bine să fie împăcat cu Dumnezeu, dar nici cu Dracul nu trebuie să steie rău. Nu-i bine! Că o fi fiind ceva între Dumnezeu și Satan? Asta e treaba lor! Jidanul — pentru orice eventualitate, — ca om cuminte, trebuie să aibe raporturi bune cu amândoi! *Deci de Iom Kipur împăcare deopotrivă și cu Dum-*

nezeu și cu Satan. Și încă cum? În modul cel mai practic: și pentru păcatele trăcute și pentru cele viitoare.

Pentru neînțelegerile, diferențele — noi creștinii înțelegem păcatele — trecute, postesc o zi (în jargon o numesc der lange Tug = ziua cea lungă), iar pentru cele viitoare — și anume pe un termen de un an — rostesc rugăciunea Kol Nidre. Iată o parte din textul acestei ticăloase gândiri iudaice, cu care în fiecare an înfruntă pe Dumnezeu, și pe care ei o porecesc „rugăciune”: „Toate jurămintele, obligațiunile, angajamentele și blestemele (evident când se blastămă singuri, ca să fie crezuți Nota Aut.)... pe care le vom jura, ori prin care ne vom lega într'un mod oarecare, dela această zi a reconcilierii până la ziua următoare (a cărei venire fericită o așteptăm)... să fie anulate; șterse și considerate fără efect; ele să nu poată să fie obligatorii, nici legământul prin cuvânt, ca legământ”.

Bineînțeles această deslegare e nu mai față de goimi, cum am zice noi păgâni, nume cu care ei desemnează întreaga omenire afară de jidani, cari singurii sunt „am codeș”, adică: popor sfânt!

Acum să vedem cum se serba această zi a împăcării în timpurile vechi și cum se serbează astăzi.

Ca să nu fim bănuși că inventăm, sau că ne folosim de autori îndoielnici, voi cita din cursul prescurtat dela Facultatea Teologică, al savantului Profesor Dr. Constantin Chiricescu, fost Decan al Facultății de Teologie din București. Și anume cursul de „Arheologie Biblică” publicat de Ministerul Cultelor. Deci nu o carte antisemită „oarecare”, ci curs universitar și carte oficială. Spun acestea, pentru ca „rabi” Gherontie să nu aibă ce obiecta. Și iată ce cetim sub „§ 58 Sărbătoarea împăcării”, pagina 125, aliniatul 1°:

„Actul împăcării cu Dumnezeu îl săvârșia însuși arhiereul... iar pentru popor aducea doi țapi, ca sacrificiu pentru păcat... Numai unul din cei doi țapi avea să fie jertfit pentru popor, ca sacrificiu pentru păcat, și anume acela pe care sorții îl designau lui Iehova. Cellalt țap era pentru Azazael (recte: Assasael. Nota Aut.), adică pentru Satana, căpetenia spiritelor rele, cari propagă răul în lume și locuiesc prin pustii și locuri mlășinoase”.

Apoi mai jos savantul Profesor teolog zice: „țapul sortit lui Azazael se aducea, arhiereul îi impunea mânilor și mărturisirea toate pacatele și fărădelegile poporului. Țapul, fiind astfel încărcat cu toate păcatele, era dat vreunui bărbat să-l ducă în vreun loc

pustiu și să-l lase acolo lu Satan, făcătorul de rele”.

Așadar categoric: În fiecare an, în ziua de Iom Kipur, ziua „împăcării”, era un raport oficial între toți Jidovii, reprezentăți prin însuși arhiereul lor și între Satan! Cel mult s'ar putea naște întrebarea, cu ce intenții era trimis țăpul încărcat cu păcatele Israelului. Era poate trimis spre a-l provoca, a-l sfida, a-l ofensa pe Azazael? Pentru orice minte normală, adică neiudaisată, răspunsul se da dela sine, clar ca lumina zilei, prin următoarea contra-întrebare: Lui Assasael îi plăcea darul, a-dică țapul oferit? Ori cu cât îl vedea mai încărcat cu mai multe, mai grele și mai negre păcate, se simțea mai mulțumit?! Iar eu, umil și timid gânditor la cele nepărunse de mintea omenească, mă întreb, ori de n'o fi fiind vre-o legătură între aceste raporturi duioase, an de an, ale Jidovilor cu Assasael, și între cuvintele Mântuitorului Isus Hristos, când a zis:

„Voi din tatăl vostru Diavolul sunteți și poftele tatălui vostru voiți să faceți” (Ev. Ioan, cap. VIII, versul 44)?!

Vre-un naiv ar zice: Așa erau ei, când erau prin Palestina lor. Acuma însă s'au schimbat. Ziua de Iom Kipur o serbează cu totul altfel. Da! E adevărat că s'au schimbat și încă mult. Dela Biblie au ajuns la Talmud! Astăzi nu mai sacrifică nimic lui Dumnezeu, nici macar un țap, ci îl înfruntă cu „Kol Nidre” al Talmudului, încercând să-l facă complice sperjurului lor de toate zilele. În schimb astăzi au mare frică și respect de Assasael. Cei mai mulți sunt adânc convinși că e adevărată legenda, că în noaptea spre Iom Kipur, Assasael își ia de viu un Jidan din toată lumea. (Probabil în locul țapului din vechime. Nota Aut.) Sunt convinși că-l ia din mijlocul unei sinagoge, și că ceilalți află despre această nenorocire abia a doua zi, când îi găsesc papucii cari rămân! Ei încearcă a se apăra. Ei știu că Assasael se teme de cântecul cocoșului. Și trag conclusia, că și mai mult se va fi temând el de cocoș direct și de pliscul cocoșului. Deaceia la această sărbătoare toți vin la sinagogă cu câte un cocoș, de preferință negru, pe care îl învârt mereu în jurul capului, făgăduind că a doua zi îl vor jertfi lui Assasael. Evident ca să nu mai cânte și ca să mănânce și el din cocoș. A doua zi însă nu se fin de cuvânt, decât în parte: Taie cocoșul, dar nu aruncă pe acoperișul casei decât măruntuiele pentru Assasael, tot restul îl mănâncă ei. Deci îl înșală și pe dânsul!

Aici e locul să arăt cum îl numește poporul român pe Assasael. Când au venit pentru prima dată în țară Jidanii,

și-au plătit — mai ales pentru noaptea fioroasă de Iom Kimpur — câte-un șabesgoim, bietul sătean îi întreba uimit a doua zi, că de ce învârt așa de îngroziți cocoșul în jurul capului. Desigur, că vre-un Jidan i-o fi spus: — Asta este pentru Assasael. Ro-mânul a priceput imediat despre ce-i vorba și pe dată i-a și naționalizat numele, numindu-l „Sarsailă”, cum îl găsim în poveștile lui Creangă.

Pe scurt așa stau lucrurile cu ziua de Iom Kipur. Intocmai așa! Și de-aceia — mai îngroziți ca Jidanii de Sarsailă — ne întrebăm, ce-a căutat acel, care pe atunci era încă, Episcopul creștin Gherontie, la sinagoga Jidovilor? Voia poate să-l facă pe arhiereul biblic pentru ei? Despre ce li-a predicat? Despre țap? Despre morală înaltă a lui Kol Nidre? Despre cocoșul negru? Despre Sarsailă?! Sau poate li-a spus, că Sarsailă e identic cu Lucifer, pe care îl adoră francmasonii, dușmani ai lui Hristos?!

Ar fi de răs, dacă n'ar fi un atât de grozav semn al vremii!

A! Da! A încheiat vorbindu-le despre cultivarea patriotismului prin sinagogle și religia lor!

Astăzi toată lumea știe ce înseamnă „patriotismul”. Jidanilor din orice țară. Toată lumea de bună credință, afară de — fostul — Episcop creștin și român Gherontie! Exemplele despre „patriotismul” lor abundă în orice țară depe glob, dar din Ungaria lui Bela Kuhn și din Rusia absolutei stăpâniri jidovești, se pot culege exemple pentru toate veacurile. Voi cita câteva date despre patriotismul rusesc al Jidanilor din nenorocita Rusie, din articolul „Când Jidanii la putere”, publicat în numărul din 15 Iunie 1926 al acestei reviste de către d. Prof. I. C. Cătuneanu, Președintele actual al L. A. N. C. Articolul începe prin rezumarea studiului intitulat „O mare de sânge” scris de fostul profesor universitar rus Dr. Gregor, astăzi refugiat în Germania. Iată câteva exemple — numai câteva — din torturile inspirate de ura satanică a Talmudului, pe care a căutat să-l proslăvească Gherontie:

„Se așezau condamnații la moarte în rând, li se fixa o mână cu un pișron de fier pe marginea unei mese, i se creșta încheietura mâinii, se turna peste mână apă clocotindă și apoi se jupuia pielea: Aceasta se numește a fabrica mânuși! În fiecare cameră de tortură funcționa o execuțoare specială, totdeauna o jidoavcă, care purta numele Dora sau Rosa mânușereasă!..

„Altă tortură: Se puneau oameni cu capul pe nicovală și li se strivea țeasta încet cu un ciocan enorm, iar osândiții la moarte, cari a doua zi a-

veau să sufere aceiaș soartă, erau obligați să asiste la această tortură și să adune țândările de cranii și zdrobiturile de creeri!“...

„Altă tortură: Se aduceau preoți în biserică, erau cununați cu o iapă sau cu un porc și apoi pironiți pe cruce în biserică. Episcopul dela Voroneș a fost aruncat de viu într'o căldare cu apă fiartă, s'a scos prin fiertură supă, iar călugării au fost siliți cu revolverul să mănânce această supă macabră. Demnitarilor eclesiastici li s'au scos ochii, li s'au tăiat limba și urechile și apoi au fost îngropați de viu; sau li se deschidea pânțele, li se scotea o bucată de intestin ce li se bătea în cuie într'un stâlp de telegraf, iar neneorocitul lovit cu biciul era silit să alerge împrejurul stâlpului de telegraf înfășurându-și mâțele de stâlp până când cădea mort!“...

„Se tăia cu fierăstrăul partea superioară a craniului și cellalt condamnat la moarte, care asista, era silit să bea creeri victimei!“

„Se arestau familii întregi și se chinuiau copiii în fața părinților legați, sau femeia înaintea bărbatului legat!“...

Sute de mii și milioane de creștini asasinați de ura talmudiștilor, cari în fiecare victimă îl chinuiau pe Hristos, cu suplicii, pe cari numai iadul

le-ar putea inventa! Blăstămul gemetelor și suferințelor lor fioroase să cadă asupra tuturor jidoviților și francmasonilor noștri, cari prin atitudinile lor pregătesc și țării noastre aceiaș soartă!

Dar deajuns, frați Români, membri ai L. A. N. C.! Strângeți rândurile, predicați mântuirea, organizați-vă! Cazul — fostului — Episcop Gherontie ni arată, că vremile marilor peticoale pentru neamul nostru sunt aproape! Și decât să ajungem în situația neneorocitului popor rus, mai bine să trăsăm drept în frunte pe trădători! Căci numai prin trădători jidoviți a ajuns Rusia în cumplita robie a Iudei.

Pentru a încheia, cerem Sfântului Sinod să iced grabnic măsura pe care o poate lua: Să trimită la o mânăștire pe Gherontie! In ce ne privește pe noi, să se știe că am comandat brice speciale la Solingen pentru asemenea bărbați creștine, cari mătură sinogile jidovești, cași pentru acele, cari în diferite feluri ajută înaintarea jidovimii dușmane!!

Să apropie ceasul, când vom striga: Inconștienții la o parte, iar trădătorii la ștrangii!!

Huși, 13 Noembrie 1927.

ION ZELEA-CODREANU

Scrisoare deschisă

D=ului Profesor univ. A. C. Cúza

I a ș i

După 20 de ani serviți cu dragoste și cinste în armata țării, la 1 Iulie 1923 m'am înrolat în noua oaste a Ligii Apărării Naționale Creștine, în dorința de a servi, cu saficiul vieței mele, neamul meu primejduit de învazia jidovilor; dar n'au trecut nici 3 ani de zile și ceia ce nu am bănuit că se va întâmpla vreodată, se desfășoară ochilor.

Citind articolul D=voastră „Uneltirile contra L. A. N. C.“ publicat în „Apărarea Națională“ Nr. 11 din 6 Oct. a. c. precum și oratoriile dela așa numitul a D=voastră „Marele Consiiliu“ publicate, în acelaș ziar Nr. 12 din a. c. și prin cari s'a mistificat în întregime adevărul;

Ca cunoscător al întregului istoric al L. A. N. C., sufletul îmi în sângerază de inexactitățile vorbite și scrise cu o vădită patimă în suszisele foi — din cari nu am fost exclus — și, în calitatea mea de președinte al L. A. N. C. din Jud. Tutova — confirmat de D=voastră prin telegrama din Iunie 1927 — nu pot lăsa ca aceste publicațiuni păfimașe să

rămână nedemascate și ca atare crezute de luptătorii cu bună credință, dar cari nu cunosc cum sfau lucrurile; conștient jurământului depus de a=mi servi neamul ale cărui interese primează ori ce alte interese de persoane și de familie; față și de cele 50 organizații comunale pe cari cu mari sacrificii și multă muncă le=am putut încheia în Jud. Tutova cu o mână de luptători din Bârlad, am obligația de a vă răspunde, fără ură, fără frică, fără părtinire.

Domnule Profesor! Mișcarea L. A. N. C. față de jidani, este asemenea unui teatru de războiu — ambele tabere stând față în față —; prima tabără — liga —, prin actul de unire dela 18 Septembrie 1925, și= a format Statul major, numindu=vă pe D=voastră Șef și în această formație s'a început încheierea unităților; mă opresc deocamdată în aceasta ordine de idei aci, și viu asupra afirmațiilor D=voastre din articolele mai sus citate.

Ziceți: „Când acțiunea mea a reușit să se impună și a determinat o mișcare în țară, etc....; inexact D=le

Profesor! Adevărul e următorul: Marea mișcare națională a maselor s'a produs nu datorită teoriilor dela cateodră, ci a isvorât din necazurile noastre de toate zilele provocate de puhoiul jidovesc, precum și din suferința vitejească a câtorva fineri în frunte cu Dl Corneliu Zelea-Codreanu, — căruia îi cer scuze că îi pomenesc aici numele —, dar o fac în interesul adevărului; eroismul acestor fineri, a sguđuit sufletele până în cea din urmă colihă.

Drumul triumfal dela T=Severin până la Iași, l'ați uitat? Dar nunta dela Focșani cu cci o sută de mii de nuntași?

Tinerii aceștia viteji, au produs cu suferințele lor, cea mai uriașe mișcare națională; modești, sinceri și încrezători cum sunt toți luptătorii dezinteresajii; iar D=voastră, profitând de toate acestea ca la un moment să treceți drept apostol al românilor — bine înțeles pentru naivi — drept multumită, acum îi faceți „criminali“; „omorători“; „boi cu barbă“ etc.

Mai afirmați în același articol: Liga trăește mai vie și mai puternică astăzi de cum a fost altădată; adevărul D=le Profesor e următorul: Șeful major al ligei, neprevăzător la alegerea D=voastră, v'a dat în mână această mișcare fără pereche, pentru ca după un an de zile de conducere să fie distrusă, fiindcă nu v'a-ți priceput ce să faceți cu ea! Nu v'a fost milă de suferințele tineretului și de munca noastră desinteresată a tuturor?

Noroc că bunul Dumnezeu, ocrotitorul nostru de totdeauna, ne= a luminat din nou calea cea bună și conștienți jurământului depus pe steagul cu svastica, ne=am adunat la Focșani în zilele de 3 și 4 Sept. a. c. unde, în conformitate cu statutul și regulamentul L. A. N. C. în baza cărora s'a făcut unirea tuturor grupărilor naționaliste în 1925, pe cari D=voastră cu voința le= a-ți părăsit, zic întruniți cu cugetul curat și îngrijorați de primejdia jidovească ce ne amenința din zi în zi tot mai puternic, am ales ca șef pe Dl Profesor universitar Ioan C. Cătuneanu și sunt pe deplin conșvins că noul șef al L. A. N. C. — rugăm Cerul să ni= l fină sănătos — va face ca liga să se ridice din prăpastia în care a=fi aruncat= o D=voastră și să mergea cu pași repezi și siguri spre țelul dorit.

Acesta este adevărul, Domnule Profesor!

Afirmați că noi am căutat să vă înlăturăm pe D=voastră, spre a transforma liga în partid și a o amesteca cu celelalte partide! E dureros, D=le Profesor, că scriți cu atâta ușurință asemenea născociri! Sunt convins că

a-ți procedat astfel, ca să anticipezi cu ascunderea păcatelor D=voastră! A-ți uitat D=le Profesor că D=v. a-ți propus, anul trecut în parlamentul averscan, unirea L. A. N. C. cu partidul poporului în mijlocul căruia se află jidanii Wurmbbrand; Maer Ebner etc? Ați uitat că ați oferit doctrina ligei unui partid amestecat cu jidanii? Ați uitat că ați apărât în Cameră pe aceia cari au tras cu pușca asupra candidatului ligei în jud. Putna, Dl. Corneliu Zelea Codreanu? — Rog pe luptătorii de bună credință să citească debaterile din Monitorul Oficial, în fața cărora, Dl. Prof. Cuza, nu mai poate tăgădui.

Ne numiți sperjuri, D=le Profesor? De ce? Am părăsit noi L. A. N. C.? Pentru că — destul de târziu — am hotărât înlocuirea Dv. la președinție? Cum? Dv. a-ți crezut că, jurând credință ligei, v'am jurat credință Dv. personal?

Nici prin gând nu ne-a trecut așa ceva!! De altfel, în țara noastră, nu se poate jura credință decât unei singure persoane: M. S. Regelui.

Calificativul de „sperjur“ e bine meritat de Dv., ca unul cari ați călcat în picioare regulamentul și statutul și ați părăsit mișcarea tocmai atunci când se cerea imperios din partea Dv., să dispuneți prin cei 9 deputați, ce-i aveți lângă D=voastră, organizarea ligei în toate județele țării.

Spuneți că la 8 Maiu 1927, ați convocat Marea Adunare Națională în scopul libertății cuvântului asupra celor petrecute în ligă; iarăși misfificați adevărul!

Ați convocat acea adunare — nu aveți căderea, conform statutelor, art. 12, acest drept îl are Marele Consiliu — cu intențiunea de a induce în eroare opinia publică.

La suszisa adunare am venit și cu cu imputernicirea din partea Comitetului județean, de a face apel la unire și a atrage atenția că se calcă legea ligei; am cerut să fiu înscris la cuvânt, însă, devotatul D=voastră și măzurul discordiei din ligă dl Vasiliu Baranovski a refuzat, spunându-mi că nu se dă cuvântul decât acelora cari aderă la hotărârile luate anticipat de Dv. și m'a invitat să părăsesc sala, dacă nu doresc să am neplăceri; cu alte cuvinte să fiu bătut de ghiogarii ce-i aranjaseră pe la colțuri; posed o scrisoare a acestui domn cu cari voi face dovada celor de mai sus, atunci când va fi nevoie.

Iată D=le Profesor, cum a fost aranjată așa zisa Marea Adunare Națională.

Dar excluderile atât de mult trâmbițate? Drept să vă spun, este un caraghioslâc!! Au nu cumva L. A.

N. C. este proprietatea D=voastră pe cari ați vrut să o administrați după bunul plac, iar noi, zecile de mii de luptători slugile Dv. pe cari să le puteți concedia după dorință? Vă jucați cu jurământul nostru? Cu sufletele noastre, cu hotărârea noastră de a ne apăra viitorul copiilor noștri de coto-pirea jidovească? Cu ce drept încercați acest joc nescros? Chiar dacă ați fi fost inițiatorul, plănuitorul, organizatorul și aforpropovăduitorul L. A. N. C. după cum ați afirmat fără șfială și fără teamă de Dumnezeu și tot nu vi-s'ar fi convenit acest drept?

Dar când inițiatorul L. A. N. C. este dl Corneliu Zelea-Codreanu — îi cer din nou ertare — care a venit anume pentru această dela studiile sale din Berlin cu planul gata și a convocat D=sa — în contra voinței D=vstră și chiar a tatălui său — adunarea de constituire la Iași; când tot acest tânăru a adus primele svastici; a croit primele steaguri; a conceput planul regulamentului și al Statutului L. A. N. C. după cari dl profesor Ion Zelea-Codreanu a prelucrat cu mâna sa, după acel plan, statutul și regulamentul — cari manuscrise le-am văzut eu cu ochii mei —; nu v'ați gândit că procedeele D=voastră pătimeșe vor face să iasă la lumină adevărul care să vă învalue trecutul?

Afirmați că de către dl președinte al L. A. N. C. prof. univ. I. C. Că-tuneanu vi s'ar fi cerut D=voastră ca Liga să-și ea denumirea de partid; nu cunosc nimic privitor la această afirmație, însă, eu vă întreb atât: Cât ați propovăduit D=voastră 'naționalismul, găsita-ți un singur țaran care să vă definească cuvântul ligă? Credeți că programul mișcării noastre nu s'ar putea înfăptui decât sub numele de ligă?

Domnule Profesor! Când toate aceste adevăruri le cunoașteți, nu poate mintea mea pricepe, cum a-ți putut dispune, ca în procesul verbal ce a-ți încheiat cu ocazia întrunirii așa zisului Mare Consiliu, să ne amenințați cu justiția? Nu v'ați făcut socoteala că dintre reprezentanții legali ai Marelui Consiliu, nu ați avut nici a treia parte

ca să puteți lucra în numele L. A. N. C., dela conducerea căruia fusescrăși scos încă dela 4 Sept. a. c.?

Nu pot trece cu vederea un alt pasaj din acelaș proces verbal, din cari se evidențiază răutatea sufletului D=voastră: Ați trecut în procesul verbal numele celor excluși de D=voastră, fără a trece înaintea numelui, titlul celi au, — nu e vorba de mine; eu nu am tînluri — cu intenția ca masele să nu se indigneze când vor vedea că e vorba de personalități distinse din Statul major al ligei.

Ce o fi zis opinia publică când, din păcate, vor fi citit în „Apărarea Națională“ asemenea bazaconii? Dureros! Trist!!

Ca încheiere: În continuare la prima parte a prezentei scrisori: Am zis că vi s'a încredințat la 18 Sept. 1925 conducerea armatei L. A. N. C.; dela numirea în această funcție și până acum, timp de 2 ani de zile, nu ați putut trece dela teorie la practică; fie că nu ați voit; fie că nu v'ați pri-ceput; cei ce au voit să activeze, nu s'au putut mișca, din cauză că nu aveau adeziunea D=voastră și iată că, după un scurt timp, frontul în fața dușmanului a rămas descoperit, legătura pierdută.

Cu asemenea Comandant, nu se poate câștiga cauza, nici peste o sută de ani față de un dușman care lucrează neconținut cu fapte, nu cu teorii. Ca atare, înlocuirea se impunea de urgență; L. A. N. C. sub comanda noului șef dl profesor universitar Ioan C. Cătuneanu, își va recâștiga încurând terenul pierdut din cauza incapacității vechiului șef suprem.

Domnule Profesor!

Ne-ați insultat pe toți; m'ați insultat și pe mine vorbind de Tutova; eu vă răspund cu un umil dar sincer sfat:

Cinstiți-vă bătrânețele! Nu ne siliți să mai revenim, cu atâtea câte știm. Nu este nici interesul nostru al luptătorilor L. A. N. C., nici al cauzei și mai puțin al D=voastră personal.

DIMITRIE POPESCU
Președintele L. A. N. C.
din jud. Tutova.

Bârlad, 27 Oct. 1927.

«Voiți să arătați cu date, că numărul cel mare de cârciumi ar fi ținute de creștini. Ca Mitropolit al Moldovei țin să precizez că în întreaga Moldovă la țară, ca și la orașe, cele mai multe cârciumi sunt ținute de Evrei și adesea sunt numai firmele și brevetele pe numele Românilor, dar comerțul de cârciumă îl exercită Evreii».

(Mitropolitul Pimen al Moldovei, răspunzând Jidanului falsificator de date statistice, senatorului Horia Carp, ales pe lista liberală).

Evreii din România nu sunt supuși români, nu sunt minoritate etnică, nici rămășiță etnică

În ședința Senatului de Mercuri 2 Noembrie a. c. am văzut că s'a pus întrebarea: cum se consideră evreii, ca o confesiune sau ca o naționalitate? Drept care s'a răspuns prin dl senator Horia Carp, că se consideră ca o *naționalitate și ca minoritate etnică*, deci cu toate drepturile ce decurg de aci.

Să vedem cum. Mai întâi partea națională: da, sunt o naționalitate, însă o naționalitate a cărei bază și suport nu este un teritoriu politic cu legi laice, ci religia este baza lor, și'n religie se cuprinde și partea politică corespondentă acestei națiuni, în sensul ideii lor național.

Cine încearcă a cunoaște altfel acest popor, riscă a da soluțiuni greșite în marea problemă evreiască din Româna, pentru că evreii în practica vieții din afară sunt numai în funcție de religia lor, mai cu seamă partea politică în stil marc.

Tot pe baza religiei s'a încheiat și Alianța Israelită Universală, în plină funcțiune acum.

Această alianță ia naștere în anul 1860 prin fondatorii ei Adolph Cremieux (Iftic Aron Moise) din Paris și Moses Montefiasse din Roma, cum se știe din publicațiunile la timp prin ziarul L'Eclair din Paris, cu detalii în urmă prin Archives israelites, XXV, p. 651 din 1861.

În acele publicațiuni iată citația de bază:

Naționalitatea noastră este religia părinților noștri și nu cunoaștem alta. Deci religia și nația e tot una.

Acum să vedem ce cuprinde religiunea mozaică ca parte politică corespondentă nației.

Religiunea mozaică este cu **totul materialistă** căci Dumnezeu lui Israel — spre deosebire de cel universal, carele este și-al tuturor celorlalte popoare, cu deopotrivă părtinire pentru toate creațiunile sale — are în vedere numai avuțiile lumii, bunurile pământului ale celorlalte popoare, pe care le promite neîncetat fiilor săi. Promisiunea încă, dela început, prin cei dintâi patriarhi Abraham și Iacob. Apoi prin legile lui Moise (Deuteronom Cap. 6 V. 10 și V. 11) și prin profeți.

În baza averilor dominația universală; apoi distrugerea celor de alt neam (Deuteronom Cap. 7. V. 16.) Iată partea politică.

Această urmărește și Alianța Universală; în acest scop s'a încheiat.

Iată altă citațiune din cuprinsul său:

Pe zi ce trece rețeaua pe care evreii o aruncă asupra Pământului, se va întinde

Nu e departe timpul în care toate bogățiile Pământului vor aparține numai evreilor.

Cum vedem: aceiași concludere, *aceiași ideal național de dominație universală prin averi în dauna celor de alt neam, în cazul de față în dauna noastră.*

Iată deosebirea cea mare la nație.

Vom observa însă că tot așa deosebiți sunt și ca organizație de stat: *un fel de stat în stat, în fiecare țară unde stau ca și la noi.*

Baza acestui stat este Sinagoga, pe lângă care funcționează un guvern numit *Kahal*¹⁾. Deci tot religia bază.

Toate Kahalele — state în stat — corespondente Sinagogelor, constituie unitatea națională și de stat a evreilor, din întreaga țară, până la rabinatul șef, și de aci mai departe legătura și peste hotare: Israel în Diaspora până la Cărma Alianței Israelite Universale; unde o fi acum această Cărma.

Tot despre acest stat în stat iată și propria lor mărturisire, un articol publicat în revista „Der Jude“, Decembrie 1924 de Iacob Klatzkin, el însuș evreu. În românește de dl profesor universitar I. C. Cățuneanu în cartea sa „Cuvinte adevărate“ pag. 78. În articol spune clar între altele și cuvintele:

„Un zid puternic ridicat de noi înșine — prin religie — ne-a despărțit de poporul-gazdă și dincolo de zid trăia un stat în miniatură. Dacă Schulhan-Aruh (esența Talmudului) își pierde valabilitatea, atunci în lăuntrul celorlalte națiuni nu ne-ar mai despărți nici un zid și atunci nu am mai constitui o excepție. Caracterile politice ale legiurilor noastre evreiești, ne-au păstrat în exilul de 2000 ani o putere specială ca stat în stat“.

De aci concluderea: dacă sunt o națiune deosebită și ca stat în stat deosebit și indivizii sunt tot așa deosebiți de masa majoră a națiunii noastre autohtonă, deci nu sunt supuși români ci supușii statului lor în plină funcțiune.

¹⁾ Vezi cartea dlui dr Paulescu despre „Talmudul, Kahalul, Francmasoneria. Ediția 1913. Ce cuprinde acest guvern, pentru conducerea supușilor săi religioși, detalii, nu poate fi.

Pe aceleași motive: nu sunt nici minoritate etnică, căci fac parte neîncetată din masa majoră a neamului lor, oamenii aceluiaș stat, aceiași națiune evreiască în continuare; *nu sunt separați de-ai lor; n'au întrerupt nici legătura politico-religioasă cu organizația statului lor, de ale cărui legi de guvernare depind în prima linie.*

Nefiind nici una nici alta în țara aceasta, ca și'n toate țările — prin însăși Constituția lor de stat în stat, calitatea lor de străini este complet justificată și străinii nu pot avea drepturi politice.

Se va spune poate: cu toate acestea li s'au dat drepturi politice, și'n limitele acestor drepturi să fie considerați. Nu se mulțumesc numai cu atât, ci vor drepturi evreiești. Și anume: cunoscutul rabin șef dl dr Niemirower din București în cartea sa „*Incurșiuni în istoria evreilor*“, la capitolul XIX, pag. 109, arată că tot ce li s'a dat până acum, după exemplul Franței și Americii, au fost drepturi omenești și nu evreiești.

Care sunt acele drepturi evreiești? Sunt toate acelea ce decurg din legile prevăzute în biblia evreiască, parte din ele arătate mai sus, și din profeți, cu detalii prin legislații ulterioare ca Talmudul. Cum s'a arătat: *prin ele se urmăresc averile. dominația universală și chiar viața celor de alt neam.* Domanția Universală în stilul Alianței Israelite Universale.

Dacă după expresia lui Klatzkin, de mai sus, se consider ca musafiri numai și la noi popor — de gazdă, vom observa și aci că dintre toate popoarele, cu evrei în gazdă, România adăpostește cei mai mulți în proporție cu populația sa, cum se știe: aproape două milioane și jumătate, sau chiar 3 milioane evrei, la o populațiune de 14 milioane pur români.

Prin aceasta proporția este atât de mare, evreii atât de mulți, încât sufocă nația, cum au sufocat orașele Moldovei din cuprinsul hotarelor lui Ștefan cel Mare, — târguri și târgușoare, — iar acum, de câțiva ani, invazia cu furie asupra piețelor Bucureștiului, trecut de jumătate sub stăpânirea lor, precum și asupra Ploieștiului pentru bogățiile și minele Prahovei.

Așa că nu sunt numai cârciumele în stăpânirea lor, cum drept a observat I. P. S. S. Mitropolitul Primat, ci totul sub acapararea lor. De aci neliniștea omenirii noastre, de aci fierberea în substrat, cu ură contra acaparatorilor.

I. MIRONESCU „NOR“
Inginer hotarnic, București.

Pământul Făgăduinții

— Vești noi și întristătoare din Iclod —

În numărul 13 an. II din 1 Mai 1926 din „Infrățirea Românească” am avut nenorocul și durerea să semnaliez, — cu date absolut autentice și din izvor de mână întâi, — prăpădul ce se face în populația băstinașă și românească din Iclod prin subminarea asiduă și conștientă a elementului românesc din partea jidovimei, secondate și ocrotite de autoritățile locale și chiar și superioare, ale căror reprezentanți sunt jidani sau jidoviști.

S'au spus acele lucruri dureroase, nu ca palavre, ci ca un strigăt de durere, în nădejdea că se vor afla suflete românești și creștinești, cari să sară în ajutorul românilor destinați pieirei și că, doar, se va mișca conștiința românească în factorii cu cădere ai județului Someș.

Trist este, însă adevărat: toate sunt toacă la urechea surdului.

În toată vremea vezi apărând pe străzile comunei câte o figură nouă de jidan, de vederea căruia ești apoi sililit să te delectezi permanent, deoarece îi vine bine ca să-și stabilească domiciliul său în Iclod, punându-se sub aripile ocrotitoare ale nobilului de „Nagy-iklodi” Tischler Mór.

Toată lumea e cap plecat înaintea intereselor jidovești și se face fără judecată și conștiință. Interesele jidovești apoi sunt mai vădit și aproape totdeauna de natură materială, lovind fără milă în românii storși și fără vlagă.

Reforma agrară în Iclod a fost și este o batjocorire a elementului românesc din cauza, că această comună a fost sortită de duhul cel rău să-și aibe de mare proprietar pe Tischler Mór. Pentru a i se salva deoparte proprietatea acestuia, în această comună cu hotar extins la 2 jughere, ca nu cumva românul să poată apuca la putere și să cuteze a se împotrivi cutropirii jidovești. Hotărăște Comitetul Agrar (sub președinția lui Constantinescu-Porcu, președintele lui Tischler Mór), lasă 510 jughere lui Tischler Mór (motivând cu niște afirmări și certificate oficiale, la exactitatea cărora încap de bine îndoială). El deține însă mai mult și acum; când este numai vre-o trebuință, se ia din moșia lui strictul necesar. Așa mai nou s'au luat 77 jughere; dacă nu s'ar fi ivit trebuința, frecând dela sătenii la un alt proprietar creștin o cantitate de pământ ce se cuvenea acestuia, pentru care era să se compenseze sătenii, și aceste 77 jughere rămăneau și pe mai departe la Tischler Mór. Te crucești când vezi, că dela creștin se poate lua și peste lege și cuviință, iar jidanul poate să

dețină pe nedreptul cantități considerabile de pământ.

Pentru ilustrare în special, supun de astădată judecării opiniei publice românești cinstite cazul „sesiunii parochiale și școlare izraelite” din Iclod.

Regiunea Agricolă Gherla prin procesul verbal No. 184 din 20 Februarie 1927 la p. 10 de repartizare atribue, dupăcum sună: „10. Sesiune parochială și școală conf. israelită ce se va cere aprobare suprafața de 12 Jug. cat.”

Preotul comunei, din considerația că pentru cântărețul bisericii din Iclod, pentru biserică și școala din Iclozel, — toate aceste fără sesiuni, — nu s'a destinat nimica, a cerut să se dea acestora cuvenita sesiune, susținând mai vădit că nici comunitatea și nici școala evreiască nu sunt îndreptățite să primească sesiune, pe când școlai, bisericii și cântărețului se cuvine sesiunea.

La această reclamație verbală Regiunea Agricolă Gherla a dat adresa No. 357 din 8 Aprilie 1927 către Primăria comunei Iclod, în care lasă ca din 12 jughere să se dea cântărețului bisericii din Iclod 5 jughere, rămânând biserică (sic nu parohia) evreiască cu 7 Jug.

Școala din Iclozel a primit 2 jughere (zi două față de 5 destinate școlaii jidovești), iar biserică românească 1 (zi unu față de 7 ale sinagogei jidovești) în hotarul propriu.

Aceasta fiind situația și rușinoasă și nedreaptă, preotul și în calitate de președinte al comitetului școlar a cerut cu adresa No. 146 din 16 Septembrie 1927 intrarea în legalitate. Lăsăm să urmeze adresa fără să facem vreun comentariu.

„Domniei Sale Domnului Agronom Regional Gherla.

Domnule Agronom Regional! Ca paroh al comunităților bisericesti române din Iclod și Iclozel, Vă rog cu onoare să binevoiți a considera următoarele;

În primăvara anului curent, când ați făcut repartizarea terenului expriat, în scopuri bisericesti ați desfinat:

1. În Iclod: bisericii și școlaii evreesti 12 jughere.

2. În Iclozel: bisericii românești unite 1 jugher.

La cererea mea verbală ați binevoit destinația din Iclod a o modifica, atribuind cantonului bisericii noastre, cu aproape 1300 suflete, 5 jughere — lăsând „biserică evrească” cu numai 7 jughere.

Pentruca să nu fiu fimbrat, deși

fără temei, de instigator, n'am reclamat în scris, că destinația pentru „biserică și școala evrească” nu are justificare legală, deoarece:

a) Comunitatea izraelită din Iclod are numai 173 suflete, după dovada certificățului comunal sub 1) anexat și deci nu are suflete (cel puțin 300, având rabin local) recerute prin alianțul 2 b) din instrucțiunea No. 3855 din 14 Martie 1923 a Direcțiunii generale din Cluj pentru R. A. și adecă din art. 6 punctul 4 din legea R. A.

b) Școală evrească (în ființa legală și sub controlul Statului) în Iclod nu există, dupăcum dovedește adresa No. 1799—1927 a Revizoratului școlar al județului Someș, anexată aici sub 2).

Dupăce însă destinația făcută în primăvară se menține și pe mai departe, mă văd silit acum să Vă rog ca să binevoiți:

Lipsind „biserică și școala evrească” — cari nu au niciun drept și adecă nu există în Iclod, — de sesiunea de 7 jughere, să atribuiți din acest teren;

1. 5 jughere biserică românești unite din Iclozel, care are teren productiv de numai 1 jugher 462 st. p. (din cf. No. 23), din care a perceput în total 700 lei în anul 1926, — care este lipsită și cu multe nevoi și care are 384 credincioși (deși este filie, la care se recere numărul de 100 suflete nu mai sub respectul legii R. A.)

2. Școlai primare de stat din Iclozel, care asemenea se luptă cu cele mai mari greutăți, să binevoiți a atribui 2 jughere pe lângă cele 2 jughere atribuite în primăvară.

Când Vă rog să binevoiți a lua în binevoitoare cumpănire aceste ale mele șire, și să dispuneți în sensul cererii mele, Vă rog să primiți asigurarea stimei mele cu care Vă sunt. — Iclod, la 16 Septembrie 1927. ss. I. Sângeorgean paroh, președintele com. școlar din Iclozel”.

La această cerere timp de 2 luni nu s'a primit răspuns, așa că preotul a reclamat, trimițând adresa No. 214 la 16 Noembrie 1927.

La această reclamație apoi Regiunea Agricolă Gherla răspunde cu adresa No. 891 din 19 Noembrie 1927,

1). Certificat comunal. Subsemnata primărie dovedeste oficios, că populația din comuna Iclod după religie se împarte dupăcum urmează: ortodoxi 9, greco-catolici 1229, romano-catolici 30, reformați 67, evrei 173, armeni 6, în total 1514 suflete. Iclod, 13 Septembrie 1927. ss. Davidovits, notar. ss. Mihai Hurducaș, primar.

2). România. Revizoratul școlar al județului Someș. No. 1799—1927. Domnule Paroh. — În nex cu cererea Dv. No. 144 avem onoare a Vă comunica, că în comuna Iclod afară de școala primară de stat, nu avem știre să existe o altă școală particulară. — Dej, la 16 Septembrie 1927. ss. I. Chioreanu.

pe care o dăm aici în întregime, cu titlu de document:

„Oficiul parohial Român Unit, Com. Iclod. — La adresa Dv. No. 146 și 214—1927.

Cu onoare Vă comunicăm următoarele:

a) Prin raportul nostru No. 765—1927, am supus cazul d-lui Consilier Agricol al județului referitor la cererea Dv. din adresa primă, — la care s'a răspuns cu ordinul No. 1568—1926 că *biserica și școala evreească din Com. Iclod rămâne și pe mai departe cu competența* (sublinierile făcute de noi!) atribuită de 7 Jug. cat.

b) Referitor la satisfacerea bisericii gr. cat. și a școlii din Com. Iclozel cu alte terenuri — decât cele primite până în prezent, am arătat încă odată dlui Consilier Agricol care-i situația terenurilor expropriate în Com. Iclozel și Iclod, cu raprt. No. 784—1927 — la care până în prezent n'am primit încă rezultat. Șef de reg. apr. ss. Gh. Ignat, Secretar ss. I. Cosma“.

Aceasta este situația „sesiunii parohiale și școlare evreiești“ din Iclod. Autorități de ale Statului român, chemate să apere legalitatea, în scrisoare oficială sancționează nelegiuirea.

Se dau fără temei legale, din o moșie expropriată dela un creștin, 12 și adică 7 jughere, — neluând în socotină reclamații și cereri legale, — unei comunități jidovești de 173 suflete, pânăcând bisericii românești cu 384 suflete și școlii românești, fără îndoială îndreptățite, nu se poate da sesiunea cuvenită.

Pânăcând se dau 7 jughere jidanilor, serviciul sanitar de circumscripție, — acest oficiu important, care îngrijește interesele sanitare alor 17 comune cu 10365 locuitori români și creștini (8932 români și 1433 maghiari), este lipsit de sesiunea avută în anii precedenți, dupăcum au și alte circumscripții. Medicul creștin, care cu toată râvna împlinește serviciul său important pentru sănătatea alor 17 comune (fără îndoială mai important decât văicărerile din sinagogă în slujba alor 173 suflete) nu poate să aibe sesiune, trebuincioasă pentru producerea furajului necesar la întreținerea alor doi cai, spre a putea cutreera comunele situate pe distanțe de zeci de kilometri.

Dacă nu ași fi indignat și rușinat în demnitatea mea de român, ași propune Domnului Consilier Agricol al județului Someș și Domnului Agronom al Regiunii Gherla, să cumpănească, dacă nu s'ar putea să se dea *vorbeterului* din Iclod 100 Ha. sesiune, — tot pe temeiul stării de prezent, — cu atât mai vârtos că Legea de organizare a Bisericii ortodoxe prevede (cu ceva sucitură de analogie se poate

aplica), că unde nu este, să se creeze sesiuni de *100 Hectare pentru Episcopii*. Or, vorbeter-ul sau rabinul din Iclod se numește din partea jidanilor, cari îi prostesc și pe români, „*Vlădicu*“, iar însuși rabinul pe sine se numește „*primrabin*“, exact ca reprezentantul cultului mozaic în Senatul Țării. (Analogia până acum a fost făcută și se cuprinde în acte oficiale, numindu-se *parohie și biserică* așezămintele jidovești).

Dar nu ne arde de glumă, ci aproape desnădăduiit supunem acest caz, cred că unic în felul său, care trebuie să revolte pe orice om de bine și nu voim să nu credem, că se va face și îndreptarea absolut trebuincioasă a umilirii de azi, chemând la răspundere pe cei uitați de demnitatea lor de român.

I. S. SOMEȘAN
preot pe valea Someșului

Armata noastră

— Pentru Domnul Ministru de războiu —

Multe și variate vor fi păcatele vieții noastre publice, dar față de nelegiunile ce se semnalează în armată, se comite o crimă prin tolerarea lor.

Vom pomeni câteva, poate în cazul din urmă se vor lua măsurile necesare.

Relev acesteia cu conștiința împăcată, că îmi fac datoria de cetățean și de ostaș.

Iată câteva fapte:

1. În multe corpuri de trupă în prima perioadă de instrucție, 1 Febr. — 1 Iunie, oamenii apți pentru gradul de fruntaș și caporal, sunt aleși ca ordonanțe personale a Dlor ofițeri.

2. Se face prea mult uz de soldați în serviciile personale a Domnilor ofițeri și reangajați. Sunt cazuri de ofițeri cari au în serviciu — cu intermitență — câte 3—4 soldați.

3. Materialul de luptă, cât și echipamentul, lasă foarte mult de dorit cum este întreținut. Apoi este insuficient și de proastă calitate.

4. Solda trucei nu se împarte regulat și cinstit.

Un caz mic: la Buzău, un comandant de baterie, opera solda trucei pentru a cumpăra hrană cailor, ca să fie grași în preajma inspecției.

5. Avem azi o singură Școală militară pregătitoare de ofițeri de rezervă de artilerie. Aceasta e la Craiova.

Localul este fosta *cazarmă* a Reg. 6 vânători.

Tinerii extenuați de studiile liceale și universitare, sunt internați într'o *cazarmă* cu dormitoare de 50—70 elevi, pe care le curăță soldații!

Iarna frigul îngheață apa în bidoane.

Lumina și apa, lipsesc adeseori.

Pentru spălat sunt două lavabouri, fără lumină, fără geamuri și fără foc. Elevii?!

Sunt viitorii ofițeri de rezervă de artilerie, care constituiesc majoritatea combatanților în timp de războiu.

Până acum 3 ani, nu se admitea scutirea taxei de cal. *Deci 80% din elevi erau jidani și alte minorități.*

Azi, prin scutirile ce se fac, s'a ajuns ca să avem 50% minoritari; din care majoritatea sunt jidani.

Anul acesta s'au prezentat suficienți candidați români. Dar din lipsă de fonduri, Școala i-a trimis majoritatea la serviciul auxiliar, oprindu-și — așa zisele elemente selecționate — *dintre jidanii atot-pătrunzători*, un număr destul de mare.

Trebuie să se știe că 65% din ofițerii de rezervă de artilerie, sunt jidani!..

Cum și-au făcut jidanii datoria în războiu, se știe de toată lumea, mai ales la artilerie și infanterie.

Cum și-o fac astăzi, să vă dau un exemplu:..

În anul școlar 1926—1927 la Craiova, printre alți jidani era și multi-millionarul Harth Camilo din Cernăuți.

La unul din monstruasele chefuri ce a făcut către finele anului școlar, a compromis doi ofițeri ai școlii, pe care corpul i-a mutat disciplinar dela Școală; unul la Târgul Mureș și altul la Ismail.

Trimis în Februarie la un Regiment de artilerie din Roman, d. Harth Camilo, s'a prezentat Comandantului de baterie cu această frază:

— „Domnule Căpitan, am auzit că sunteți dija un tip foarte scarbos, dacă este așa, eu mă mut din batăreia d=voastră!

Din imprudență (!), Comandantul încercând să-l pună la locul lui, a avut de suferit... consecințe!..

Incheem deocamdată cu atât.

G. FĂCĂOARU

Str. Cantacuzino 21

București

Revista noastră aduce mulțumiri vii Dlui Comandor Manolescu, secretarul Regionalei „Unirea“ pentru a doua serie de abonamente trimise și încasate, îndemnând pe toți aderenții noștri să urmeze pilda și îndemnul ce vine dela Focșani.

Păcatele noastre

Scriem acestea pentruca acei prea optimiști să aibă o terapeutică desiluzie, iar acei cari văd lucrurile așa cum sunt, un nou motiv de a mări numărul creștăturilor de pe răboj. Și pentru a dovedi, că unii sunt lupi, numai pentrucă noi suntem oi.

S'a crezut la început că toți antisemiții umblă sub steaua norocului. Azi însă suntem în măsură a dovedi că mulți dintre ei umblă sub musca de pe căciulă.

„Problema...”

1. În fața Universității se află cunoscuta lăptărie proprietate a jidanului „Izsák”. Sunt mai mult de 2 ani de când aproape toți studenții noștri mănâncă la orele 10, la 5 și seara la acest „Isac”. Aproape toți au cunoștință că e jidan, aproape toți sunt integrali naționaliști, cei mai mulți au spart geamuri și cu toții își varsă banii în punga acestui „Izsák”.

Oare să fie acesta antisemitismul practic?

2. Dar va zice cineva: „Nu poți face antisemitism pe temă de alimentație”. Să trecem atuncia la îmbrăcăminte. Sunt mai mult de 90 procente acei studenți cari își fac hainele la firmele jidovești „Janovits” și „Neumann”. Cercetătorul curios nu are decât să cerceteze registrele acestor firme și se va convinge de „absurditățile” pe cari le înșirăm noi aici. Căci nu e vorba să se cerceteze cine cumpără dela jidani un ac sau o blană. Adevărul e că toți cumpără câte ceva, iar încet și pe nesimțite ei ne cumpără pe toți.

Căci Domnii mei, vă rog să recu-

noașteți, că antisemitismul este o doctrină care nu se justifică decât atunci când o pui în practică!

3. Dar problema se complică și cu elemente ce se încadrează în domeniul pur al intelectualității. Las la o parte faptul, că noi cei mai mulți cunoaștem literatura română prin prisma de vederi a lui Dobrogeanu Gherea (Nuhâm Katz) și prin a lui Sanielivici, iar vocabularul lingvistic prin ceea ce vrea Șăineanu și Stănceanu, jidani sadea cu toții. Căci chiar și iluzia de civilizație pe care zi de zi trebuie să ne-o dea jurnalul, noi ne-o procurăm tot din ziare jidovești.

Căci „Adevărul literar” se citește mai mult decât „Universul literar” iar „Dimineața” mai mult decât „Universul”.

Dealfel opinia publică este ca ștruțul. Inghite orice. Căci numai astfel se poate explica succesul ce îl are „Dimineața” și „Adevărul” pe piața Clujului. Vanzători specialiști aduși din mahalaua Bucureștilor sbiară ca din gură de șarpe la diferite colțuri de stradă „Dimineața — cele mai nouă știri, — fuziunea lui Averescu cu Maniu, — fuziunea lui Maniu cu Brătianu — ori fuziunea lui Brătianu cu Iorga”.

Și așa se trece „Dimineața” spre marea bucurie a dlui Buteanu, scrib cumpărat ori fiu pierdut. Iar studenții citesc ce scrie Grauer și Nadler și fac naționalism integral.

— Cereți nume de persoane?

D=lor mai presus de toate să nu fim ipocriți.

STUDENTUL CLUJAN

De ce Moșii noștri au ajuns cerșetori, sau cine a devastat pădurile românești

Se agită din nou chestia pădurilor noastre și de sigur că încă mult timp vom avea ocazia să auzim cum se irosește această bogăție națională, care nu atrage atenția miopiei guvernamentale decât prin prea simțitoarele bacșisuri — obiceiul atât de bine localizat la noi, încât dacă n'am ști anticipat proveniența lui, am jura că este pământean.

Am zis că se agită din nou chestia pădurilor, pentrucă de fapt se agită încă de mult, însă am crezut că în urma a 2 mari evenimente, regimul pădurilor se va schimba.

Acele două mari evenimente au fost: moartea fostului ministru Alecu Constantinescu, zis și „ciocul pădurilor” și împrejurările grele în cari gu-

vernul actual a luat cârma țării unită cu responsabilitatea unei guvernări cinstite, care curgea din această excepțională stare de lucruri.

Nu încerc să blamez pe nimeni, dar ce să fac: „de mortuis nil nisi... verum”.

Fostul ministru de tristă memorie pentru pădurile noastre constituia un grav obstacol în calea unei politice forestiere „românești”.

Avem atâtea exemple de tranzacții oneroase încheiate și patronate cu concursul acestui mafador forestier, care-și făcea o glorie — și'n același timp se'nțelege și-un venit — din afacerile obscure, dar foarte rentabile pe cari le făceau jidanii cu lemnul românesc.

După ce s'au furișat în toate do-

meniile, dupăce au supt și sug încă din toată seva, acești paraziți s'au năpustit și asupra mănosului câmp de activitate și rezultatul ne arată că în nici un alt domeniu „vampirismul jidănesc” n'a operat mai adânc.

Avem prin așa zisa naționalizare a subsolului, societăți pentru exploatarea petrolului: jidano-americane, jidano-engleze, jidano-olandeze etc.; subsolul era prin urmare naționalizat...

Și-ar fi permis îndrăzneala să se apuce de altă ramură de bogăție națională: cerealele și vitele — dar nu s'a putut — acesta era monopolul „Băncii Românești”.

Prin grația răposatului Alecu Constantinescu îi vedem introduși însă într'altă ramură de bogăție națională: pădurile — și vedem numai după o scurtă trecere de timp că vandalismul lor s'a manifestat aici cu maximum de intensitate.

În anul 1922 s'au exportat 805.000 tone lemnărie, adică aproape cât întreaga producție. Dacă adăugăm la această cifră și consumul intern, cât face în total? De ce atâta risipă de material lemnos? De ce atâta jaf, când știm că abuzul nu poate să aibă decât urmări dezastruoase?

Și-apoi ce sunt altceva inundațiile din ultimii ani și bara de la Sulina, decât urmările politice nefaste ale aceleia care a fost mai mare peste pădurile noastre. Da, repet — ale noastre — căci ale cui au fost pădurile Moșilor, decât ale lor? ale noastre, ale acelei majorități enorme, care a fost sistematic spoliată de drepturile ei legitime asupra unei avuții pe care în cursul vremurilor au apărât-o cu prețul vieții lor. De ce s'a furat hrana acelei brave populațiuni din munții Apuseni și aiurea? Ca să ajungă cerșetorii de azi?

Acesta este bilanțul activității răposatului Alecu Constantinescu în domeniul forestier și iată pentruce ziceam mai sus că moartea lui constituie o dată în analelele pădurilor noastre.

Credeam că dispărând cauza va dispăre și efectul, dar ne-am înșelat. Din contră, am avut ocazia să aflăm și de alte afaceri necurate, contractate sub regimul „constantinesc” al pădurilor și-al căror dosar respectabil strâns de dl inginer Florescu, fost deputat al L. A. N. C., stă la dispoziția oricui vrea să studieze activitatea distructivă, pe care urmașii lui Izrael, cu consimțământul nostru tacit au desfășurat-o în acest domeniu.

A venit apoi, în împrejurările cari se știu, guvernul actual și tocmai acele împrejurări ne îndreptăteau să credem că lucrurile se vor schimba.

Am auzit de vizite în țara Moșilor, de promisiuni ademenitoare, de planuri

și ne-am bucurat. Dar a trece dela lirica teoriei la practica faptelor e mult.

În ultimele alegeri, toate partidele și în special guvernul, s'au întrecut în dragostea pe care au arătat-o oropsitei populații din munții Apuseni. Dar se vede că trecând luna de miere, a trecut și dragostea cea aprinsă declarată cu atâta spontaneitate în epoca vulnerabilă a alegerilor.

Acestea sunt aspectele triste sub cari se manifestă problema pădurilor și nu mai acum vedem cât fond de adevăr cuprinde zicala moșului: „*Munți noștri aur poartă, noi cerșim din poartă'n poartă*“.

...Și e toamnă

Soarele fața și-a'ntors spre alte orizonturi și nu mai trimite nici căldură, nici lumină. Ceață deasă și rece cerne în văzduh. Natura împaijenită își învâlește huma cu haina-i zdrențoasă și petecită pe-a-locuri cu peteci de varii culori spălătăcite. Peste câmpii surii vântul șueră spasmodic. Pădurea cu fața-i mutilată oftează privindu-și frunzișul palid și veșted, și'n șoaptă picură lacrimi pe ele... Monoton susură și valea... Iar din depărtări glasuri frânte s'aud. E răgușit cobit de bufniți ce se răsfrâng de pe turnul ciung din cetatea ruină.

Este înfiorător aspectul toamnei ucigașe când sub cerul strein mărginit de orizonturi stranii viața pierе.

Piere viața și pierе un neam!

Cu natura — ce se stinge pe patul ei muribund — se sbate'n agonie un neam și el zdrențos și cărpocit. Frațele codrului, Românul, îngălbenește și el, și viața-l părăsește...

Cu frunza ce flutură'n vânt și cade apoi jos, palid și veșted cade și el: cu ochi stânși adânc căzuți în orbite, cu fața-i brăzdată de brutalul alcool și cu cap diform — ce poartă un păr zburlit și sălbatec — în vârful unei spinări îndoite a scheletului uscat. E fiul morții.

În toamna târzie pe marginea de drum un copil zgriburând și'nfrigorat a veghe stă. Din timp în timp plângând bolborosește cuvinte abia înțelese:

S'ar putea crede că este în această afirmație, o exagerare manifestă, dar nimic nu e mai adevărat, căci ce-au ajuns Moșii noștri decât niște cerșetori?...

Domnilor dela conducere, dacă simțiți românește cât de puțin, procedați de astădată tot „românește“: revizuiți toate contractele de păduri încheiate până acum și credem că nu puțini vor fi jidanii cari au tras sistematic statul pe sfoară — adică pe noi.

Dl inginer Floresscu vă stă la dispoziție!...

GHEORGHE I. POPESCU
Student, Academia Comercială

ta...ta...a...tă...ă, mi-e fri...i...ig. El zace lungit cu fața umflată având un colorit roș-vinețiu, ochi holbați și gură căscată și băloasă.

O, pater familias! Nu departe de el un desmoștenit al sorții — pe umeri cu un suriu suman secular, aplecat cu capul, privind fix și lung gânditor calcă cu pași mari, frage un telegar cu cosciug tâlcuit din scânduri vechi. E carul funerar. În urmă? Nimeni.

Acești-i desfinul nostru. Toși așa vom muri de-vreme sau târziu. Vom muri ca asmaticii în toamnă târzie uciși de miasma alcoolului otrăvitor. Nime în urma noastră nu va fi. În locul glasului de clopot croncănit de ciori și 'n loc de versuri funerare cobet frist de cucuvea ne va 'nsoți pe calea înspre groapă.

Toamna cu chipul istovit de moarte peste noi s'așterne. Țara îmbracă aspect polar frigos și sinistru. Viața se distruge și moare.

În ascunzișurile depozitelor infernale străjerii butoaelor uriașe: un Deitel, Kohn, Fedmann etc. etc. ... dând jurământ lui Jahveh ne-au conjurat și vreau exterminarea noastră.

Stavilă nu se pune undelor spiritoase ce se năpăstuesc, nici măsuri de apărare nu se iau.

Soarele spre alte lumi și-a'ntors privirea... și e toamnă.

(Aspecte din Gherla)

I. C.

Intr'o chestiune personală

Domnule Director,

La caraghioslicul patetic apărut în prețuita Dv. revistă No. 24 din a. c. „O punere la punct“, iscălit R. F. Bogdan răspund numai din considerațiunea ce o am față de Dv. și cenzurii revistei. Nu reflectez la autoaprecierile „idealistului puritan“ nici la

tonul care trădează pe omul neisprăvit — cel puțin sufletește.

Restitui adevărul în următoarele:

1. Nu am fost nicicând membru al „Ligei“ dlui Cuza ci al „Acțiunii Românești“ de sub conducerea Dv. și numai înainte de fuziune. Orice altă afirmație este un neadevăr ce se poate dovedi din registrele respective.

2. Este neadevăr că tatăl numitului „idealist puritan“ nu a primit să fie candidat pe lista liberală pentru că nu i-ar fi convenit tovarășii de pe listă. Ci el a fost omis din motivul că s'a constatat tocmai înaintea depunerii listei că este denunțat în formă legală de acționari sub No. 1775—1927 C. II. a Tribunalului Mureș, în baza art. 218 și 221 a legii XXXVII din 1875 că:

a) „Fiind director la banca „Cerbul“ contrar legii, nefiind acoperită prima emisiune, a încercat a o dona“.

b) „Nu a încheiat bilanț de 7 ani, suprimând totodată în mod arbitrar plata dividendelor către acționari“.

c) „A cumpărat pentru institut propriile acțiuni, ceea ce constituie conform legii faptă penală“.

d) A îndeplinit lucrări în mod arbitrar.

e) Nu avea consiliu de adm. Ședință de direcțiune și comitet de cenzori nu a ținut de 7 ani.

f) „A întrebuițat banii contrar destinației lor, nu i-a putut justifica, a introdus conturi fictive și a comis cele mai grave abuzuri penale cu pedepse grele de lege“; Cauza este înaintea judecătoriei. Deci partidul liberal pe lângă toată bunăvoința nu a fost în situația de a menține pe dl Bogdan pe lista sa. Acesta este adevărul.

3. Este o calomnie de rea credință că eu aș fi comis orice presiuni sau ilegalități la alegeri. Am fost conducătorul luptei și operațiunilor electorale a partidului n. liberal în plasa Band și dovedesc afirmațiunile mele cu bărbății de încredere a partidului n.-fără-nesc d-nii adv. dr. Roman Iov și ing. Horia Precup și cu cel al partidului poporului dl prof. I. Pop cu cari am fost împreună toată ziua, până după declararea rezultatului și cari recunosc absența oricărei ilegalități.

4. *Străinii* nu au fost mulțumiți de activitatea mea ca primar.

Mi-au adus diferite invinuiri pentru cari am fost deja anchetat timp de o lună întreagă de cel mai sever insp. gen. activ. dl D. Tomescu. Este semnificativ, că eu eram înregimentat în partidul dela guvern și că invinuirile au fost susținute tocmai de un deputat guvernamental care teroriza cu autoritatea sa politică și cu promisiuni, ca să se fasoneze în potriva mea, dar totuși iață concluziunile celui referat de peste 60 pag. și numeroase dosare:

„Cercetând partea de responsabilitate a D-lui primar E. A. Dandea pentru neregulile semnalate mai sus, am constatat că D=sa și-a făcut la timp datoria atrăgând atenția fiecărui șef de serviciu în parte asupra îndatoririlor ce are. Dacă totuși s'au constatat nereguli, sunt făcute de func-

ționarii găsiți vinovați, fără să se poată dovedi că Dl Primar sau ceilalți consilieri au avut cunoștințe de ele.

„*Grija ce a purtat Dl Primar pentru buna administrare a averii orașului se pot constata din ordinele și măsurile ce a luat, care se pot vedea în dosarul No. 1. pag. 4—10, 95—100, 119—130, dos. No. pag. 12, 34—59, dosaru No. 3 pag. 39, 43, precum și din lucrările anexate, care nu sunt cuprinse în dosare și purtând numerele de înregistrare la primăria din Tg.-Mureș 1283 922, 4875/924 și 2/925.*

„Pentru abuzurile săvârșite de funcționarii Sabin Pasere și Vasile Toșgănel a fost sesisată comisiunea disciplinară cu adresa primăriei No. 719 1925. Deasemenea prin aceea adresă a fost trimis înaintea comisiei și șeful contabil Traian Roșu pentru lipsă de control.

L. S.

Director (ss.) D. Tomescu“.

Astfel a fost apoi clasată chestiunea de cel mai sever secretar general care l-a avut Min. de Int. de Dl Al. Crasnaru, președ. consiliului sup. activ, cu ord. No. 24173 C. — 12 Nov. 1925.

Aceiași străini, completați cu 2—3 contrari personali și inamici politici constituiți în „comisie“, la 30 Aprilie 1926, au reeditat și guvernului Avărescu o parte din aceleași invinuiri. Inșă Ministerul de Interne în baza deșlșurilor mele și mai ales a raportului menționatei anchete a trebuit să claseze chestiunea, cu toate că nu eram nici „averescan“.

Este neadevăr deci că nu s'ar fi înaintat și a doua oară Ministerului invinuirile aduse mie. Ele s'au înaintat sub No. 21727/926 Min. Int. Este o calomnie stupidă că oricând ași fi avut orice afacere „cu un anume Bercher“. Aceasta nici măcar invinuitorii mei nu o au afirmat nici când, ce se poate vedea din rapoartele anchetelor.

Raportul de anchetă îl pun la dispoziția oricui și spre acest scop alătur pentru on. redacție 2 exemplare.

Cu acestea eu am încheiat definitiv deșlșurile cu cari m'am simțit datot — repet — nici decum față de invinuirile calomnioase a dlui Bogdan, ci față de numeroșii prieteni, pe cari îi am între cititorii prețuitei Dv. reviste.

De sigur nici limbuția, nici megalomania cutărui băețoi nu impresionează. Cei cari totuși ar ține Mesia al românismului pe unul ca acesta, — să poftescă la Reghin să se închine.

Tg.-Mureș, la 10 Noembrie 1927.

EMIL DANDEA
advocat.

Din străduințele noastre de organizare

Reproducem mai jos următoarea adresă, care poate trezi din amorțeală pe toți cei ce se îndoesc de dreptatea și popularitatea cauzei noastre.

Liga Apărării Naționale Creștine

Organizația jud. Prahova
Comitetul Comunal Hăbud

Nr. 1

1 Nov. 1927.

Domnule Președinte,

Din suflete curate, isvor de sinceră și neînclinată combatere a fășnit și s'a împrăștiat în tot cuprinsul mânăosei României, azi încălcată de cea mai hidoasă viețuitoare, jidanul.

Sub culele drapelului fluturat de minți luminate, au alergat toate conștiințele vrednice de a lua vloga păământului românesc și când au fost puși la încercare, alegerile din 1926, au știut ca sub baionete și căfușe, să și spună cu dărzenie cuvântul, spre a trimite 10 deputați în parlament.

Dar viitorul ce se întrezărea plin de succes, s'a întunecat de norii unei trufii, ce a trântit totul și a trimis desamăgirea până și la cei mai optimiști luptători.

Se credea că totul e pierdut și dureră sfâșia pe cei cari luptase fără preget, când glas venit dela Focșani înjghebează iarăși L. A. N. C. și cheazășia trecutului D=vs. i=a îndreptățit pe toți de a vă da greaua sarcină de păstor al turmei, cu credința că veți trece peste așteptări și cu sârșguintă și dragoste, cu care mereu ați dat dovadă, veți readuce iarăș pe luptători de ai noștri, ca: Găvănescu, Amos Frâncu, Valeriu Roman, Maior Cristopol, Dr. Maxim Radovanu, Feleș, Paulescu și alții.

Noi cei din această Comună, conșinși de dreptatea D=vs., vă jurăm credință și nu așteptăm decât cuvântul D=vs. spre a porni la luptă.

Dea cerul ca succesul să încununeze cât de curând această sfântă luptă și lifta păgână să fie ingenunchiată.

În numele L. A. N. C. Hăbud.

Secretar,

GEORGE A. COSTEA

Învățător titular

Președ. Căminului Cultural „Lumina“.

P. S. Vă rugăm dacă binevoii să ne trimiteți tot ceea ce-i necesar pentru promovarea luptei.

Inițiative laudabile

Asociațiunea „Sănătatea socială“ care luptă contra boalelor sociale și special contra alcoolismului, fiind leșgături strănse cu asociația antifalcoolică Trezvia din Cernăuți, a avut ideea cea bună să trimeată Președinției Consiliului de Miniștri, D-lui Prim-ministru și D-lui Ministru de Finanțe documente vii de suferință purtată de populația rurală din Maramurăș și județul Năsăud, din cauza alcoolismului răspândit în prima linie de cărciumarii jidani. Acele documente constau din petițiuni semnate de sute de țărani, în frunte cu conducătorii lor din localitate, prin care cer, să fie scăpați de plaga alcoolismului.

Ideia este bună. Ne îndoim însă de efectul ce va avea în conștiința unui guvern jidovit, care drept prim act de legislație de când a venit la putere s'a grăbit să depună în Cameră proiectul de lege pentru amnistierea tuturor trădătorilor și ticăloșilor din timpul războiului pentru întregirea neamului, iertând astfel de pedeapsă peste 20.000 (douăzeci de mii) de Jidani, vinovați de trădare, spionaj și pactare cu dușmanul; dar, care guvern jidovit nu a avut curajul să aducă cu un ceas mai înainte legea contra fabricației băuturilor spirtoase, care a fost depusă ca proiect la Cameră din Iunie 1925.

Aceasta lege așteptată să între în vișgoare de toată suflarea românească, este întârziată de a-și produce efectele, pentru ca liberalii să nu supere sutele de mii de cărciumari Jidani, cu brevet sau clandestini. Același guvern se grăbește însă a scoate din pușcării pe Jidanii cari ne-au trădat, ca soldați gradați și ofițeri dela 1916—19! Iată, domnule cititor care este sufletul adevărat al partidului liberal față de Jidani. De aceia ne îndoim, că guvernul actual va lua măsurile cerute de petiționarii din Maramurăș și județul Năsăud.

Strădania misionarului Th. Hrib, care cu zel de apostol lucrează pentru mântuirea noamului său, nu va găsi ecoul așteptat în conștiința unui guvern jidovit.

Totuși noi cei dela Infrățirea Românească, cari denunțăm opiniei publice ficăloșia guvernanților noștri de orice partid politic și gravitatea pericolului jidovesc, rugăm asociațiunea Trezvia din Cernăuți să ne trimeată o copie după raportul dlui Th. Hrib, privitor la rezultatul misiunii sale, spre a-l publica în această revistă.

Rugăm pe dl St. Bidnei, președintele Trezviei să ne satisfacă această legitimă cerere.

„INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ“

INFORMAȚIUNI

Telegraful ne aduce știrea, că în ziua de 24 Noembrie la ora 3 dimineața s'a săvârșit din viață, la vârsta de 63 de ani, Ion I. C. Bratianu.

La mormântul deschis se cuvine ca glasul pasiunilor să amuțească și o străduință cinstită de a fixa figura celui dispărut să ne stăpâncască.

Călăuziți de acest criteriu de judecată, suntem în asentimentul public, cârmuit de bunul simț românesc, când afirmăm că acela pe care astăzi îl regretăm întreaga țară, a fost cel dintâi bărbat de stat al României întregite.

Din încheierea unității naționale a Românilor dintre Nistru și Tisa, numele său nu-l vor șterge timpurile, cari înecă în uitare atâtea vanități trecătoare.

Din capitolul prefacerii sociale, profunde și fecunde, înfăptuită prin reforma agrară și votul universal, figura lui nu va păli în scurgerea vremii, cum nu a pierdut nimic din strălucirea meritată chipul veșnic viu al lui Mihail Kogălniceanu.

Din străduințele de consolidare a României mari, cu frământările și pațiile, cari au întunecat și încă întunecă atmosfera politică, se ridică impunătoare statura omului care vedea clar înainte și știa ce vrea.

A condus cu tărie, uneori cu mâna aspră, hotărât totdeauna să înfrunte curente pe cari le socotea daunătoare progresului și viitorului țării.

Omul de voință și credință în desfinul strălucit al neamului, trecând din viață la dreapta Acelaia care a fost Regele Ferdinand I al tuturor Românilor, lasă în urma lui nu numai fapte nepieritoare, dar și învățământul scump, din care trebuie să se inspire toți oamenii noștri politici, și anume: că România în actuala ei fază de consolidare are nevoie de voința, care nu șovăește în regiunile înalte ale puterii, de un suflet curat și dezinteresat putând să reziste ispitelor de tot felul și vanității.

Luată din viața lui publică, d-lor frunțași politici cari râvniți la conducerea acestei țări, pilda puternică a simțului de răspundere ce a însuflețit pe marce dispărut.

„Infrățirea românească“

O noutate din Huși care interesează toată țara. La judecătoria ocularului I. mixt din Huși a fost numit ajutor de judecător, cu ordinul No. 81751 din 2 Noembrie 1927, un domn „Virgil Rămureanu“, licențiat în drept dela Facultatea din București, originar tot din București: str. General Berthelot Nr. 97.

Când să depuie jurământul, în ziua de 7 Noembrie c., își așează pălăria în cap și mândru declară, că el fiind

„evreu“, trebuie să jure pe cele 10 porunci! Fața asistenților ar fi fost demnă de fotografiat. Și a depus jurământul. Vra să zică magistrat! Măne, poimâne procuror! Iar la Ministerul de Justiție stau diplomele și cererile de numire a peste o mie de licențiați, creștini, cari n'au până de toate zilele, după pârârii lor au sărăcit întreținându-i în școli!

O mică recapitulare: Solul și subsolul, pădurile, industriile comerțul, târgurile și orașele, băncile, ofițerii de rezervă, advocații, administrația și partidele străne în chingi de aur de ei, acumă și în magistratură!

Poftește de mai răsuflă în țara ta, Române! Cine spunea, că situația asta poate să mai dureze mult? Curând va trebui să se aleagă: Ori noi, ori ei cu slugile lor!!

I. Z.-C.

Indiscreție folositoare. Rugăm pe acela, de care vorbim în aceste rânduri să ne scuze, dacă îl tulburăm în sentimentul său de modestie, dar trebuie să-i zicem pe nume, se chiamă Nicolae Popa, profesor la gimnaziul Dr. Angelescu, și să-i aducem mulțumiri publice pentru faptul, de a fi pus la dispoziția conducerii revistei noastre *suma de zece mii*, (10.000) lei spre a-i servi ca fond de rezistență în aceste zile grele, când totul se scumpește, când intelectualii români în loc să citească fac mai repede a-faceri, și când abonații noștri nu-și plătesc abonamentele. Fapta lui să servească drept pildă acelora, cari s'au înămolit în indiferență și dezinteresare față de străduințele celor dela „Infrățirea Românească“. Fapta lui să scuture la împlinirea datoriei, pe aceia cari fiindu-ne datori, nu-și plătesc abonamentele.

Știri bune din America. Citim în ziarul „America“ Nr. 243 din 15 Oct. că frații noștri din Lumea Nouă — după înfăptuirea „Uniunii Societăților Române de Ajutor și Cultură din America“ — care nu este altceva, decât încheierea într'un mănunchiu puternic a tuturor societăților românești din Statele Unite — au pornit la realizarea unei noi fapte laudabile.

Frații noștri de peste ocean au emis ideea să cumpere o fermă (o moșie) de vreo 150—200 de jugăre de pământ, pe care să construiască un cămin pentru Românii lipsiți de avere (bărbați și femei) deveniți incapabili de muncă, fie în urma bătrâneții sau în urma vreunui accident, sau boale.

Această idee s'a întregit cu propunerea, ca această fermă — de care am vorbit — să servească — în timpul verei și a vacanțiilor —, ca loc de recreare pentru copiii Românilor

elevi de școală, sau studenți universitari, ba chiar și pentru membrii Uniunii. Domnul Augustin Sissea completează cele spuse mai sus cu o nouă propunere și anume: — Ferma din chestiune să fie Un „Vălenii de Munte“ ai Românilor din America.

Salutăm cu bucurie, anunțarea acestor idei frumoase, dorind din toată inima, să le vedem înfăptuite spre binele și fericirea Neamului Românesc!

*

Palestina Nouă. Într'o carte mai veche am găsit exprimată ideea clădirii Palestinci, nu pe vechile ziduri ale Ierusalimului, ci în părțile Poloniei, ale Rusiei de sud, ale Basarabiei, Moldovei, Bucovinei și Maramurășului.

Această idee exprimată cu câteva zeci de ani înainte, se pare că fiind să se realizeze, azi.

Într'adevăr, vedem că chiar după datele statistice furnizate de Jidani, numărul lor în Polonia întrece cifra de 3 milioane, iar România ocupă locul al 4-lea din întreaga lume în privința numărului Jidanilor.

După datele din organul săptămânal al Jidanilor din Elveția, nrul 455, în Ucraina sunt 1.750.000 Jidani. Sunt cam 69 cercuri sovietice jidovești. Intre 1000 Jidani din această țară sunt 349 analfabeți. Intre noii coloniști Jidani s'au împărțit până în prezent 128.000 desialine de pământ și au 669 școli de lucru, în cari nu învață decât odraslele neamului lui Iuda. Credem că cetitorul creștin își dă seama de grozăvia numărului Jidanilor așezați în Orientul Europei, și nu mai are nevoie de nici un comentariu din partea noastră, după ce va ști și aceea că în Palestina nu sunt decât 153.000 Jidani — tot după datele statistice din partea lor.

*

Vorbe goale și lipsă de curaj. La Cernăuți în zilele de 6, 7 și 8 Noembrie, asociațiile *Sănătatea Socială* și *Trezvia* au organizat cel dintâi congres antifalcoolic din România. S'a vorbit destul și frumos. Și-au plasat discursuri miniștri, înalți prelați, profesori universitari, parlamentari, doamne din înalta societate și oricine a voit să-și încerce darul de a vorbi: bine înțeles despre plaga alcoolismului. Dar nimeni nu a avut curajul să spună cine răspândește, cine favorizează plaga alcoolismului: nimeni nu a denunțat pe marele vinovat: pe **cârciumarul Jidan**.

Atunci de ce v'ați adunat la Cernăuți, domnii mei, dacă nu ați voit să puneți grava chestiune în adevărata ei lumină?

Răspundem noi dela *Infrățirea Românească*: ca să dovediți odată mai mult că **nu sunteți oameni de caracter**.